

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

שבחי הר"ג

נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

עש (כג-המשך) ... וביום ראשון של פסח באה הפקדה, שיוליכו את הספינה אל העיר, ולקשר אותה אל הספר, והיו שם גם-כן לילה שניה בספינה, וביום השני הלך האיש של רבנו וזכרונו לברכה אל העיר לבית-הכנסת להתפלל, ואחר יציאתו מבית-הכנסת הלך עם החכם לביתו לאכל סעדת יום-טוב, ואכלו ושתו, ובשעת הסעדה אמר החכם תורה, מה שחודש בעצמו וגם בשם אחרים וגם מצדיקי דורנו שבמדינתנו, ובקש מהאיש הנ"ל, שיאמר גם-כן תורה מרבנו וזכרונו לברכה, ואמר לו איזה דבר בשמו, והיה לו נחת גדול מאד, ואמר: שישו, בני מעי וכו'.

עש ואחר הסעדה חזר אל הספינה, והגבאי הלך אחריו, ונשא מאכלים טובים לרבנו וזכרונו לברכה, ובבוא האיש הנ"ל על הספינה, היה נראה פניו כמו מי שהוא בעצבות ומרה שחורה, וכראות אותו רבנו וזכרונו לברכה נדמה לו, שמכרח להיות שנתהפך הדבר, ומי יודע מה נולד היום, ולא יכל ... (המשך מעבר לדף)

חיזוק השבוע

(רבי ישראל בער אודסר - לימוד ב"ד)

פעם אחת נכנס אצלו ראש ישיבת ברסלב בביתר, אמר רבי ישראל: "אנחנו לומדים הרב והעקר ספרי רבנו, זה דרכנו וכו'", נדהל הראש ושיבה וטען שאף אחד לא אומר את זה. ותחפש ותמצא האמת בעלמא הדין דשקרא.

הדבר" מה שישראל בגלות כמו שאמרו רבותינו ז"ל, היונו מחמת שראה שעדין פוגמין במשפט, כי המחלקת והמריבה הפך המשפט שהוא בחינת שלום, כמו שכתוב: "אמת ומשפט שלום שפטו וכו'". על-כן אמר: "אכן נודע הדבר" שישראל נתונים בגלות כל כך, כי זה מחמת פגם המשפט שקשה מאד לברר. (הלכות דינים ה' - אות ב')

ויזעקו ותעל שועתם

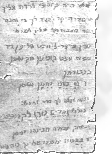
וזה בחינת שובבי"ם שבהם נוהגים הכשרים להתענות ולצעק לה' יתברך בתפלות וסליחות, כי באלו הימים קורין בתורה בענין גלות מצרים וגאלתם שהיה על-ידי צעקה. וכמו כן צריכין עתה בגלות הנה. וזהו: "שובו בנים שובבים", שעקר כל הצרות והגליות, רחמנא לצלן, הם על-ידי חסרון הדעת, שזהו בחינת שובבים, שכל אחד הולך בעולם כמו משגע ושובב ממש, כמו שאמר: "ויילך שובב בדרך לבו".

ובשיבין האדם בעצמו כל זאת איך הוא שובב ומשגע ממש, כי הולך אחרי שרירות לבו ואינו מסתפל על תכליתו הנצחי, בודאי יחוס על עצמו ויצעק הרבה לה' יתברך, ועל-ידי זה יצדק, לפי בחינתו, להוליד המחין והדעת, שעל-ידי זה עקר הגאולה בכלל ובפרט בכל אדם ובכל זמן. (הלכות גלות ה' - אות ח')

ויסתר משה פניו פי ירא מהביט אל האלקים

העקר, להמשיך עליו יראה עד שיהיה לו יראה ופחד ובושה לחקר בדעתו המגשם במה שאין לו רשות, כי אפלו הצדיק הגדול בעצמו בחינת משה מצמצם מחו מחמת יראה ואינו מביט בהשגת אלקותו למעלה ממדרגתו שעומד בו עתה, שזהו בחינת (שמות ג, ו): ויסתר משה פניו פי ירא מהביט אל האלקים וכו'. (הלכות בציעת הפת א' - אות י"ב)

שמות

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ויוסף היה במצרים (א,ה)

עקר הקיום והתקנה הוא על-ידי בחינת יוסף הצדיק שהוא בחינת איש אשר רוח בו שיודע בכל פעם לנשב על לב בני ישראל ולנפח העפורית שהוא בחינת עצבות מלבם ולהלהיב לבם לה' יתברך בהדרגה ובמדה וכו', כי הוא יודע להפך כל היגון ואנחה לששון ושמחה וכו', וזה: ויהי כל יצאי ירך יעקב שבעים נפש, בחינת שבעים פנים לתורה שהם שבעים אנפין נהורין [פנים מאירות] שזה בחינת שמחה בחינת מבקשי פניך יעקב וכו' (כמו שכתוב בהתורה "צוית צדק" [לקוטי מוהר"ן א' - סימן כ"ג], עין שם). (הלכות הודאה ו' - אות נ"ז)

ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך

(א,יג)

שהסטרא אחרא, בחינת מצרים, מעבידים בכבוד גדול מאד על-ידי רבוי המרה שחרה והעצבות. וזהו בחינת בעבדה קשה, בקשיא. בחמר הלכתא וכו', כמו שכתוב בזהר הקדוש. כי הכל מחמת המרה שחרה, שעל-ידי זה אין יכולין לא ללמד ולא להתפלל, וכל מה שרוצין לעשות איזה דבר שבקדשה, קשה וכבד וחמור עליו מאד, כי הם ממררים את החיות ממש, כאשר יודע כל אחד בנפשו (הלכות עירובי תחומין ו' - אות י"ח):

אכן נודע הדבר

ידוע בכתבי האר"י ז"ל שגלות מצרים היה לתקן חטא דור המבול (שהיה על-ידי פגם המשפט, כמבואר בפנים). ועל-כן בשראה משה איש מצרי מפה וכו' ואחר-כך שני אנשים עברים נצים וכו', אמר: "אכן נודע

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, 20)

סיפור השבוע

שבחי הר"ן
נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

עש (המשך הסיפור) ... ומי יודע מה נולד היום, ולא יכל לאכל מחמת צער, ובאמת היה – מחמת שהחכם אנס אותו שם לשנות יין הרבה, ונשתפר, ומחמת זה היו נראין פניו זועפות בשבא אל רבנו, ורבנו שאל אותו, והוא לא השיב כלום, רק אחר-כך הניח עצמו האיש לישן איזה שעות, ואחר-כך קם מהשנה בשחוק ואמר לרבנו: לא ידעתם שהם שכרו אותי, כי אנסוני לשנות יותר מדי מחמת שמחתו, וספר לו כל הדברים, איך שהיה נוהג עמו החכם, והיה לו נחת ושמחה, ואז אכל סעדתו:

(זהמשך יבא, בעו"ה)

בשנת תקצ"ב ראה רבי נתן איך שבכל שנה נתרבה הצבור יותר, ואין מקום להתפלל, אז שכרו בכל פעם איזה מקום גדול. והיה איזה עשיר, והעיניק להם מקום גדול, והעמיד להם שלחנות עם מים. על-כל-פנים, רבי נתן ראה שנעשים 'נע ונר' - בראש השנה, אזי נתן לו הקדוש ברוך הוא רצון בלב, רצון חזק שיבנה בית כנסת! נו, לרבי נתן לא היה כסף, והיה רחוק מאד להשיג כל-כך כסף, לקנות מקום ולבנות בית כנסת – איך יוקחים את זה?! היה כמה עשירים, אבל העשירים: קדם כל - צריך להם זכיה לזה, והשנית - זה עולה הרבה כסף, נו אם העשיר נותן נדבה הגונה זה טוב, אבל שיתן חלק מהרכוש שלו! על-כל-פנים רבי נתן התחזק בזה, וזכה וקנה מקום, והתחיל לבנות, ורבנו של עולם סבב כאלה נסים - למעלה מן הטבע!

כשקנה את המקום והתחיל לבנות, והעמיד את העמודים, אז נעשה רעש, זה היה בתקצ"ד, התחיל בתקצ"ב תקצ"ד, ובתקצ"ה התחיל כזה מין מחלקת, בתקצ"ה כבר עמד הבית-הכנסת. ובאותן השנים שנבנה הבית הכנסת היה אצל המתנגדים כאלה... היה כזה נסים. כי המתנגדים רצו לרגם את רבי נתן! מה, הוא רוצה לעשות דבר כזה?! ראש השנה על איזה ציון?! לבוא על ציון?! ההתנגדות שעל ברסלב!...

איי איי איי... אני רואה את הימי מוהרנ"ת, משמע כבר יש את הימי מוהרנ"ת, כבר יש את ה'לקוטי תפלות', אבל אם לא מסתכלים - זה כלום, חושבים שזה איזה ספורים, מה זה מכרח לי?! ספורי! כשמענינים בימי מוהרנ"ת, יכולים לעבר על זה כמו ספור: היה בית כנסת, היה צר, זה ספור, לא!! זה מה שנעשה בעניני רבנו, זה ענין אחר לגמרי! הקדוש ברוך הוא רחם עלינו ונתן לרבנו כזה תלמיד 'רבי נתן', כל התלמידים.. אבל כזה רבי נתן, זה עולה על כלם, עולה על כלם!

על-ידי מעשר זוכין להסתפקות (שם).

רבנו של עולם, וכני ברחמיך הרבים, ועזרני והושיעני ותן לי לב טוב שאזכה להרבות בצדקה. ותוכני לתן מעשר ממעותי ומכל מה שתחנני ברחמיך, ותזמין לי עניים הגונים לזכות בהם, ועל-ידיה תצילני משונאי ומרודפי, כי דרכך לבקש את הנרדף, אפלו צדיק רודף את הרשע.

חוס וחמל ורחם עלי למען שמך, והיה בעזרי והושיעני וחזק את לבבי, שאזכה לתן תמיד מעשר מכל מה שתחנני, ברחמיך הרבים, ותפשט ירך הגדולה עלי, ותזמין לי פרנסתי מאתך, ותספיק לי כל צרכי וכל צרכי ביתי בהרחבה גדולה, קדם שאצטרך להם, מתחת ירך הרחבה והמלאה, וקיים בנו מקרא שכתוב, 'והריקותי לכם ברכה עד בלי די'.

עצות ותפילות

צדקה, כ"ד-ל

מתן בסתר הוא תקון למקרה לילה רחמנא לצלן (לקוטי מוהר"ן, סימן פג).

צדקה מציל מעברות (שם, סימן קטז).

על-ידי צדקה נמשך דעת (שם, סימן קיט).

סגלה לחלי נופל רחמנא לצלן, לפזר צדקה לאביונים. פי'ר ניתן לאביונים ראשי-תיבות "נפל" (שם, סימן כא).

הצדקה שנותנין לתלמידי חכמים גדולה ויקרה מאד, ואין עברה יכולה לכבותה (שם, סימן כד).

על-ידי נתינת מעשר נצולין משונאים (שם, סימן רכא).

ואזכה להיות שמח בחלקי תמיד ולהסתפק כמה שתחנני. ולא אהיה נבהל להון, חס ושלום, ובצל כנפיך תסתירני, ותגן עלי בצל ירך הגדולה, ותכסה עלי ותצילני מכל שונאי ורודפי בגשמיות ורוחניות. ויקים בנו מקרא שכתוב, ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתייך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה.

ותשים שלום בעולם, ויקים מקרא שכתוב, אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו, ונאמר, בצדקה תכונני רחמי מעשק כי לא תיראי וממחטה כי לא תקרב אליך. עזרני כי עליך נשענתי, קרבה אל נפשי גאלה למען אויבי פדני, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ע"ז)

מתפללים

